

mark være gennemført i et saadant Omfang, at vi tør ansee os som fuldkommen stillede i god Række med Europas store Nationer. Jeg troer, at den danske Rigsdag har nogen Anledning til med Tilfredshed at see tilbage paa denne Række af Foranstaltninger. Den første Impuls er ganske vist udgaaet fra en menneskelig — absolut Konge, men Udførelsen deraf skyldes den danske Rigsdag og den frie Forsatning. Det er først ved Loven af 30te November 1857, at Systemet virkelig er kommet til Gjennembrud, og den Tanke, som vi idag staae i Begreb med at ophøje til Lov, at give Systemet Anvendelse paa Qvinder, var slet ikke dukket op i 1842; man vovede ikke at gjøre Forsøg paa at anvende Cellesystemet paa Qvinder; denne Udvidelse skyldes udelukkende den danske Rigsdag, thi jeg tør vel sige, at dette Lovforslag, der fra Ministeriets Side er Resultatet af en alvorlig Overveelse, dog væsentligt er fremkaldt af den levende Deeltagelse, den danske Rigsdag altid har skænket disse Anliggender, og som det høie Thing vil erindre endnu ifjor her som andetsjeds gav sig lydelig tilkjende. Jeg troer derfor, at idet Landstinget vistnok har al Anledning til at takke den høitærede Minister, fordi han har indbragt dette Forslag, tør det ogsaa tilegne sig nogen Andeel i den Tak, som vi tør vente, at den danske Nation vil hde den høitærede Minister for denne Foranstaltning.

Hvad nu Lovforslaget selv angaaer, som det foreligger, har jeg egentlig kun væsentlig een Erindring at gjøre; den rammer den Form, hvori Loven er kommen til os fra det andet Thing. Jeg skulde foretrække Loven i den oprindelige Skikkelse, hvori den var forelagt af den høitærede Minister. Efter denne blev Anvendelsen af Cellesystemet nedlagt i Justitsministerens Haand uden Tidshægrænsning. Man har i det andet Thing havt Betænkelighed herved; man har meent, at det ikke var rigtigt at lade Administrationen afgjøre det Spørgsmaal, om qvindelige Fanger skulde behandles efter det ældre System eller efter Afsondringsystemet, men at det maatte være Domstolenes Sag. Man har meent, at dette ganske vist vigtige Spørgsmaal ikke i Diebliffet burde afgjøres, og man har derfor holdt det aabent

og indskrænket sig til at give Justitsministeren en Bemyndigelse for 5 Aar. Man har gjort det væsentlig i Forventning om, at inden 5 Aar vilde vi være i Besiddelse af en ny Straffelovbog. Det Haab udtaler ogsaa jeg, og jeg gjør det med nogen Fortrøstning, da jeg har den Ære at kjende noget nyere til Lovkommissionens Arbejder. Men det forekommer mig, at naar man virkelig har dette Haab, maaskee endog at den nye Lovbog vil komme inden 5 Aar, saa var der slet ingen Fare ved at tage Loven i den Skikkelse, hvori den oprindelig forelaa fra Ministerens Haand. Vedligeholder man den derimod, som den er kommen fra det andet Thing, og begrænser man dermed Ministerens Myndighed til at gjælde for 5 Aar, saa — det kunde jo være, at Haabet om en ny Straffelovbog glippede. Muligheden er der ialtsald — lader man et Hul i Lovgivningen. Naar de 5 Aar vare udløbne, vilde der ikke være nogen Regel for, hvem der skulde bringe Systemet til Anvendelse for Qvinder, Domstolene kunne det ikke, thi de skulde efter de nugældende Love bømme til Forbedringshuset, uden at bestemme, om det skal være Forbedringshuusstraf efter det ene eller det andet System; Justitsministeren vil ikke kunne gjøre det; thi de 5 Aar ere gaaede og dermed hans Myndighed. Hvem skal altsaa gjøre det? Det forekommer mig at være meget tvivlsomt, om et Lovbud bør udgaae fra Rigsdagen i saadan Skikkelse. Jeg skal idetmindste henstille til den høitærede Justitsminister, om han virkelig troer, at han kan modtage Loven paa denne Maade. Det forekommer mig, at der turde være nogen Anledning til at stille Endringsforslag i denne Retning.

Det er i Grunden den eneste Erindring, jeg har at gjøre ved Lovforslaget, iøvrigt viliger jeg det fuldstændigt. Det turde dog maaskee imidlertid være mig tilladt at gjøre endnu en Bemærkning ved samme, fremkaldt ved de Forhandlinger, der have fundet Sted i det andet Thing. Det vil vistnok være kommet til det høie Things Kundskab, at Loven har givet Anledning til meget omfattende, livlige Forhandlinger, fra begge Sider førte med stort Talent. Praktist blev Resultatet, at Loven i saa Henseende beholdt den Skikkelse,